

Taming an Impossible Rogue

Suzanne Enoch

Copyright © 2012 Suzanne Enoch
Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îmblânzirea unui crai
Suzanne Enoch

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE

Îmblânzirea unui crai / Suzanne Enoch;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3378-1

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SUZANNE ENOCH

Îmblânzirea unui crai

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

capitolul 1

Keating Blackwood se trezi brusc, iute ca un glonț. Era cineva cu el în cameră. Cineva pe care nu îl invitase. Cu ochii închiși, se mișcă doar cât să își bage mâna sub pernă și să își înclăreteze degetele pe mânerul cuțitului aflat acolo.

- Știi că este mijlocul zilei, nu?

Întinzându-și din nou degetele, Keating își deschise ochii și se ridică în capul oaselor. În bezna aproape totală din cameră, abia reuși să distingă silueta întunecată care se îndrepta către cele mai apropiate draperii grele, închise la culoare.

- Așteaptă. Nu...

În cameră se revârsă o lumină orbitoare. Razele soarelui păreau să ii strâpungă țeasta, cuibărindu-se acolo, pulsând.

- La naiba, Fenton, mărâi el, închizând ochii strâns. Ce dracu' faci aici?

- Te caut pe tine. Am nevoie de ajutorul tău.

- Atunci trage blestematele alea de draperii și așteaptă-mă în salon.

- Bine. Apropo, ai un ochi vânăt tare drăguț.

- Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip. Cu un foșnet de țesătură, camera din spatele pleoapelor sale se întuneca din nou. Când deschise ochii, încă mai vedea puncte roșii orbitoare, dar, măcar pentru moment, nu mai simțea nevoie apăsătoare de a-și calcula finanțele. Și spune-i lui Barnes să-ți aducă o cană foarte mare de ceai, adăugă el, apăsându-și palma pe tâmplă.

- Nu vreau ceai.

- Eu da. Pleacă!

De îndată ce rămase din nou singur în odaia lui, Keating scoase o cămașă și pantaloni din dulap și se îmbrăcă.

Ghetele ii erau lângă ușă, dar le ignoră aşa cum făcuse și cu jacheta și vesta pe care Pidgeon i le pregătise de ieri. Aruncând o privire îndoiechită spre ușă, își ridică lavalliera proaspăt călcată și o înnodă strâns în jurul frunții. Cu puțin noroc, ii va ține creierul în cap. Dumnezeule, trebuia să înceteze să mai bea vodcă rusească – sau ce băuse el asteară.

– Te crezi pirat? întrebă Fenton în timp ce Keating venea către salon ținându-se de pereții de pe ambele părți ale corridorului. Puteai măcar să-ți pui niște papuci.

– Nu am. Keating șchiopătă către fereastra îndepărtață și trase perdelele, apoi se așeză vizavi de vărul lui. Cu riscul de a părea neîncrezător, de ce ai nevoie de ajutorul meu? Și grăbește-te, bine? Aș putea leșina oricând.

– De ce am nevoie de ajutorul tău? repetă Stephen Pollard, marchizul de Fenton. Știu că eviți Londra, dar sunt sigur că ai citit ziarele.

– Evit Londra. De ce dracu' aş dori să citeșc despre ea? Tava cu ceai sosi și, fără să i se ceară, Barnes ii turnă o ceașcă, puse cinci lingurițe de zahăr și i-o duse. Mulțumirile mele, ii spuse el majordomului, sorbind prelung.

– De ce să te deranjezi cu ceaiul? spuse Fenton, aplăcându-se să-și toarne o ceașcă și făcând un adevărat spectacol din faptul că-și puse o singură linguriță de zahăr.

Ignorând remarca, Keating sorbi atent ceaiul prea fierbinț și prea dulce.

– Credeam că nu vrei ceai.

Vărul lui se uită în jos către ceașca din mâna sa, apoi, cu o grimășă, o puse deoseptă.

– Nu vreau. Încercam să subliniez ceva, presupun.

Despre zahăr.

– Da. Am observat asta. Lovitura ta chiar m-a rănit.

– Dimineața – sau la prânz – după ce ai fost beat m-aș fi gândit că ceaiul dulce ți-ar veni de hac.

– Am avut mult timp și multe ocazii să experimentez. Ceaiul dulce ajută. Puțin. Uneori. Trase aer în piept și învârti ceaiul în cană plină ochi. Deci de fapt vrei

să discutăm despre ceai? Keating luă o înghițitură, încercând să ignore durerea asurzitoare din cap.

– Nu, nu vreau.

– Bine. Pentru că altfel ai bătut atâtă drum pentru un motiv foarte neîntemeiat. Hai să trecem la subiect!

Fenton își puse mâinile între genunchi.

– Da, sigur. Îți amintești de lordul și de lady Montshire? Înțelegerea idioată pe care au făcut-o cu părinții mei?

În sfârșit, Keating schiță un zâmbet.

– Dumnezeule, ea are 21 de ani acum, nu? Te trece fiorii că te vei lega cu lanțuri de o fată pe care nu ai întâlnit-o niciodată? Îți sugerez să închizi ochii și să te gândești la Anglia.

– Are 22 de ani. Marchizul se încruntă. Chestia este că mie chiar mi-a plăcut să nu îmi petrec ultimii opt ani nevoit să curtez fete și că am renunțat la toate prostitute cu curtatul. Ce-ar fi mai convenabil decât doar să stabilești o dată, să mergi la biserică și apoi să faci un moștenitor?

– Faci ca viața casnică să pară la fel de atractivă ca o piatră de mormânt. Deja mai interesat fără să vrea, Keating își apropiere dosul pumnului de ochiul său vânăt. Umflătura trecuse puțin. Ieri nu putuse nici măcar să îl deschidă. Care este problema ta, atunci? îl întrebă el. Sau ar trebui să ghicesc? Ai cunoscut-o și are o față de zgrițu-roaică. Se uită chiorâș. Îl lipsește un picior. E...

– Keating, ce-ar fi să tacă?

– Eu doar încerc să completez golarile pe care le-ai lăsat.

– Este destul de drăguță. Acum un an avocatul meu i-a dus actele, ea și părinții ei au semnat, am dat anunț în ziar și am fost la biserică. Te-am invitat chiar și pe tine să participi la ceremonie.

– Ca să vezi. Invitația fusese probabil îngropată în mijlocul uneia dintre scrisorile de câte zece pagini ale lui Fenton. De parcă ar fi avut și cel mai mic interes

în legătură cu cine l-a invitat pe verișorul lui să ia masa sau care duce a încuviințat din cap în direcția lui. Anul trecut? Ce s-a întâmplat atunci?

- Fata a fugit.

În ciuda faptului că se așteptase să se fi întâmplat vreun dezastru sau vreo altă nenorocire, Keating clipe.

- A fugit? Vrei să spui că a refuzat să se mărite cu mine?

- Vreau să spun că a apărut în ușa bisericii purtând o rochie albă încântătoare și apoi s-a întors și a fugit. A dărămat un candelabru și aproape a dat foc bisericii.

Keating îl privi lung pe vărul lui. Crescuseră aproape ca frații, dar în ultimii zece ani se îndepărtașeră. Era diferența dintre destinul fiului unui marchiz și al fiului fratelui mai mic al unui marchiz, spusese întotdeauna Stephen. Pentru Keating însemnase că, de îndată ce Stephen își dăduse seama că va moșteni un titlu, bogătie și pământuri, devenise atât de cu nasul pe sus, încât nici unul dintre cei inferiori lui nu mai suportau să se afle în aceeași cameră cu el. Cât despre Keating, inevitabil devenise unul dintre cei inferiori.

- Păi, ești un tip destul de... chipeș, răspunse el, luptând cu dorința de a-și miji ochii chiar și în lumina difuză din încăpere, și ești un marchiz cu o avere cu care te tot lauzi și refuzi să mă împrumuți, deci trebuie să te întreb dacă i-ai spus ceva care să o sperie.

- Să o sperie? De ce aș speria-o? Cum aș putea să o sperie când n-am vorbit niciodată nici măcar un cuvânt cu fata?

- Nici măcar un cuvânt?

- Am văzut-o de câteva ori de la distanță, dar... Fenton își ridică mâinile în aer. Mă cunoști; nu sunt îndrăzenet. Nu știu să port o discuție fermecătoare ca tine.

- Ai putea, dacă te-ai deranja să-ți scoți bățul din fund și să faci și altceva decât să te uiți de sus la toată lumea.

- Nu este nevoie să mă jignești. Sunt cum sunt. Și tu ești cum ești.

Asta nu sună promițător. De fapt, cuvintele declanșăroa neliniște întârziată în capul lui care îl dorea deja.

- Din moment ce ți-a fost promisă ţie, Fenton, presupun că n-a ajuns prea departe. Poate ar trebui să încerci să-i scrii o scrisoare sau - îmi dau și eu pur și simplu cu părerea acum - să vorbești cu ea ca să afli ce s-a întâmplat.

- Aș face asta, doar că viitoarea mea soție chiar a ajuns departe. A dispărut și, când a reapărut, își găsise de lucru.

Dacă vărul lui n-ar fi stat acolo, cu furie, frustrare și stânjeneală întipărite pe chip, Keating ar fi râs. Oricum fu tentat să o facă, numai că abia reușise să-și deschidă ambii ochi. Două sau trei zile între încăierări păreau un timp mai rezonabil decât să se apuce imediat de încă una.

- Ce fel de lucru? Damă de companie? Sigur nu actriță. Asta ar fi prea...

- La clubul Tantal.

- Ce dracu' este clubul Tantal?

Numai din tonul lui Stephen și nu sună promițător, iar numele era cu siguranță sugestiv. Londra devenise chiar mai păcătoasă în absența lui? Era ceva neașteptat. Se gândise că, după plecarea lui, toți vor deveni niște sfînti doar de frica de a nu fi comparați cu el.

- Dumnezeule mare, chiar că ai devenit un pustnic.

Și, brusc, Keating nu se mai simți amuzat. Punând deosebită deosebită atenție, se ridică în picioare.

- Din moment ce știi de ce mă aflu aici, mormăi el, nu pot decât să-ți doresc noroc în căutările tale. Dacă pot să-ți fac o sugestie, încearcă puțină... ei bine, dacă nu poți compasiune, atunci măcar umanitate. Acum ieși afară din casa mea!

- La naiba, Keating! Au trecut șase ani. Nu mi-am dat seama că subiectul este încă atât de proaspăt. Fenton își drese glasul: Iartă-mă! Doar că toată lumea știe de clubul Tantal. Este cel mai în vogă la Londra. Lady Cameron - sau mai bine zis, Lady Haybury acum - a deschis

un afurisit de club pentru gentlemen acum mai puțin de un an și angajează numai femei.

Trăgând aer în piept, Keating se întoarse în scaunul lui. Fenton nu fusese niciodată interesat de altcineva decât de Fenton, iar haosul despre care povestea cu siguranță nu lăsa de înteles că marchizul își schimbă în vreun fel atitudinea. Ar fi fost o greșală din partea lui doar să se aștepte ca Stephen să fie altfel acum. Și dacă marchizul avea nevoie de ajutor... ei bine, verișorului lui rebel putea să-i prindă bine în mai multe moduri.

- Haybury este căsătorit?

- Da, cu văduva fostului conte de Cameron. Fenton se încruntă. Nu schimba subiectul. Aici este vorba despre mireasa *mea*, nu despre a lui Oliver Warren.

Cu maxilarul încă încleștat, Keating încuviință din cap.

- Foarte bine. Clubul Tantal. Atunci este un bordel? întrebă el, decizând că nu era atât de greu de crezut că marchizul din Haybury să fie implicat în aşa ceva. Dacă logodnica ta a ajuns acolo, mai bine ți-ai căuta nevastă în altă parte.

Chipul marchizului se îndoiește.

- Nu e un afurisit de bordel. Dar nu ești primul care să credă asta.

- Percepția, prietene. Este ceea ce crede toată lumea că este. Caut-o în altă parte pe Lady Fenton.

Fenton izbi cu pumnul în brațul fotoliului și se încruntă.

- Dacă s-a... întinat, atunci chiar că o să cauți în altă parte. Dar locul este foarte popular, foarte exclusivist și membrii jură că e și curat. Și eu sunt bătaia de joc a tuturor pentru că fata contelui de Montshire preferă să-și câștige traiul muncind, servindu-i pe egalii mei, în loc să se mărite cu mine. Nu a avut nici măcar decentă să se ducă să se ascundă undeva la țară, unde să uite cu toții de ea... și de ce mi-a făcut mie.

- Atunci du-te să o iezi de acolo.

- M-am gândit și la asta. Mai întâi, Lady Haybury a refuzat să-mi permită accesul în clubul Tantal chiar

și ca invitat al altcuiva. Am fost exclus. Eu. În al doilea rând, n-am nici cea mai vagă idee cum să abordez o fată atât de... rebelă, infumurată și, în al treilea rând, nici măcar nu știu sigur dacă aşa ar trebui să procedez. O vreau înapoi în biserică aia – în oricare biserică – lângă mine și vreau să fie recunosătoare că i s-a oferit o a doua șansă de a avea un stil de viață pentru care ar trebui să-mi mulțumească.

- Ah! Deci te simți puțin umilit.

- A făcut o greșală. Una foarte mare. Sunt dispus să-i dau o a doua șansă de dragul viitorului ei și...

- Și pentru ca lumea să nu mai rădă de tine.

- Da, și de asta, izbucni Fenton. Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să apreciezi când i se dă cuiva o a doua șansă, mai ales că știi că se întâmplă atât de rar. Ea ar putea să reentre în grădiile familiei ei, să aibă o viață confortabilă și răsfățată și să-și vadă copiii bucurându-se de aceleași lucruri. Nu sunt un om crud; da, presupun că sunt puțin încrezut, dar dacă nici o nouă generație de marchizi nu poate să se mândrească cu asta, atunci ar putea la fel de bine să fie și fermieri.

Keating se abținu să se uite prin camera din casa lui micuță și confortabilă. Poate că Havard's Glen nu era o fermă, dar era pe aproape. Și, cu siguranță, el tunsese destule oi ca să-și câștige titlul de gentleman de țară.

- Într-adevăr.

- Ce spun este că ar fi întelept ca ea să nu irosească o a doua șansă. Nu o să mai existe și a treia.

Asta Keating putea să înceleagă bine. Și îl deranja extrem de tare că vărul lui știa exact cum să-l manipuleze și părea să nu aibă nici cea mai mică șovăială în a o face. Evident, trebuia să-și ascundă mai bine cicatricele dacă nu voia să profite cineva de ele. Pentru o clipă, Keating privi lung spre fereastra întunecată.

- Vreau ceva în schimb, spuse el.

- M-am gândit eu că ai vrea. Poate cele cinci mii de lire pe care mi le-ai cerut în ultimii patru ani?

- Ar fi de ajuns. Hm. Nu se gândise că va fi atât de simplu. Ceea ce însemna că Fenton o voia pe Lady Camille Pryce mai mult decât era dispus să recunoască. Dacă vin împreună cu alte cinci mii de lire.

Fenton clipi.

- Zece mii de lire în schimbul aducerii unei fete la biserică? Nu prea cred.

- Din moment ce fata tot fugă de tine de mai bine de un an, știm amândoi că este mai complicat decât pare. Dar dacă prețul este prea exagerat, caută-ți ajutor în altă parte.

- La naiba, Keating. Ești un ticălos, să știi?

- Așa mi s-a zis. Batem palma?

- Aș vrea să-ți scoți lavaliera aia din jurul capului. Nu inspiră prea multă încredere.

- Nu sunt aici ca să-ți inspiră încredere. De fapt, cum tu ești cel care a venit să mă vadă, mă mulțumesc să stau aici desculț și să mă uit la tine până când încetezi să mă insultă și te cari.

- Doar spune-mi că o să faci, bine? Este nevoie de puțină subtilitate. N-am încredere în nimeni altcineva care să mă secondeze.

- Iar reputația mea proastă eclipsează statutul tău de bătaie de joc a tuturor.

- Și asta. Mă îndoiesc că-și mai amintește multă lume că suntem veri. Oricum, asta sper. Dar prezența ta o să... mute atenția negativă dinspre mine.

- Ca să căște gura la mine. Cu un oftat, Keating închise ochii. Nu îți sunt dator cu nimic, Stephen. Zece mii de lire. Și da, știi că poți să ai încredere în mine.

Trăgând adânc aer în piept, marchizul se ridică în picioare și îi întinse mâna.

- Da, la naiba cu toate. Zece mii de lire și, la douăzeci și patru de ore după aceea, sunt un bărbat însurat.

Keating se ridică și strânse mâna vărului său.

- Vreau asta în scris. Și mă aștept să faci ce-ți spun eu în povestea asta. Pentru că, în mod evident, să-ți urmezi

propriile sfaturi când vine vorba despre această Lady Camille nu îți ieșit prea bine.

- Da, da. În scris, și o să-ți ascult recomandările. Numai să fii în Londra până vineri.

- Numai să ai pregătită înțelegerea scrisă ca să o semnezi când ajung sau plec din nou.

De îndată ce Fenton ieși pe usă, Keating se cufundă din nou în semiîntunericul din încăpere ca să-și termine ceaiul. Să se întoarcă la Londra. La un moment dat, jurase că nu o va mai face niciodată. Lady Camille Pryce tocmai îi provocase o mulțime de bătăi de cap, dar, în același timp, poate că era calea spre ceva în care încetase să mai creadă cu șase ani în urmă. Izbăvirea.

capitolul 2

- Cine este cel care stă la masa ducelui de Walling? Lady Camille Pryce se încruntă când ridică privirea din planul cu aşezarea locurilor la masă, pentru dimineață.

- Te sfătuiesc să te ocupi cu memorarea meselor și să nu mai cauți necazuri, Lucille.

Micuța brunetă se înrosi.

- Am întrebat doar cine este.

- Este lordul Patrick Elder, răspunse Camille. Are deja o soție și două amante. Mă îndoiesc că o caută pe a treia.

- Cammy.

- Vorbesc foarte serios. Și văd că domnul Alving de la masa de lângă fereastră se încruntă. Du-te să îi zâmbești și vezi ce putem să facem ca să-i schimbăm starea de spirit.

Lucille își mușcă buza.

- Care masă?

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!”

Înăbușindu-și bombanitul, Camille îi întinse colegei ei planul distribuirii locurilor la masă.

- Sosește lordul Blansfield. Este unul dintre membrii nostri fondatori, deci aşază-l la una dintre mesele rezervate. Nu lângă ușă. Este foarte sensibil la curent.

- Dar...

- Lucille, tot ceea ce îi se cere în prezent este să zâmbești și să-ți aduci aminte că lucrezi, nu că încerci să găsești un soț sau pe cineva care să-ți cumpere bijuterii.

Poate că era puțin dură, dar după trei dimineți în care lucrase cu Lucille Hampton, începea să credă că fata se potrivea mai bine pe o poziție în care nu trebuia să dea indicații bărbaților. Sau să facă orice altceva decât să-și fluture genele și să chicotească.

Își înăbuși un suspin. Cu un an în urmă, s-ar fi speriat și de propria umbră... și de umbra oricui altcuvânt. Din moment ce Lady Haybury îi oferise un acoperiș deasupra capului și o modalitate de a-și câștiga traiul fără să fie nevoie să-și ridice fustele, ea era dispusă să-i mai acorde lui Lucille câteva zile ca să se acomodeze la clubul Tantal. Uneori o mică sansă putea duce la o mare minune.

- Domnule Alving, spuse ea și se opri la masa lui. Am auzit că bucătarul nostru face azi doar câteva tarte cu piersici. Să pun deoparte una pentru dumneavoastră?

Unchiul contelui de Massing mihi ochii și își ridică privirea spre ea.

- Este criminal felul în care voi, fetele, ne cunoașteți fiecare secret.

Camille zâmbi.

- Doar pe cele gastronomice. Și pe cele despre pariuri, pe cele politice, pe majoritatea celor din dormitor și despre cine cu cine era prieten sau dușman... dar asta nu era o discuție pe care voia să o aibă cu unul dintre membrii clubului. O să pun să vi se aducă tarta la masă până vă terminați ouăle poșate.

După ce dădu comanda la bucătărie, rămase în spațe câteva momente urmărand cum Lucille conducea la mese următoarele grupuri de bărbați. Genele ei continuau să fluture, dar era probabil un gest deja întipărit

în caracterul ei. Din ce povestise Lucille despre viața ei de dinainte de clubul Tantal, fata locuise singură cu mama ei, o femeie care Tânjise evident după afecțiunea bărbaților până la punctul în care ajunsese să vadă în propria fiică o concurentă nedorită.

Camille oftă din nou, uitându-se prin salon la alte douăsprezece femei care cărau platouri, turnau băuturi sau se strecurau printre mese, încurajându-i pe domnii care zăboveau prea mult fie să se mute într-o altă cameră de joc mai confortabilă, fie să se ocupe de ce întâlniri puteau să mai aibă în Londra în dimineață aceea.

Acele femei îi deveniseră prietene când crezuse că nu va mai avea ocazia să mai aibă vreuna. În ultimul an, ele erau familia ei adoptivă, femei care fugiseră de vietile lor pentru sute de motive diferite și găsiseră refugiu în cel mai ciudat loc pe care îl puteau închipui. În gând, mulțumi încă o dată Cerului pentru clubul Tantal. Și lui Lady Cam... nu, Haybury de acum... pentru că îi îngăduise să lucreze diminețile, când oaspeții erau mai puțin beți și când era mai puțin probabil să spună tot ce le trecea prin minte când o vedea.

Chiar când se gândeau la toate acelea, cineva o ciupi de fund. Tare.

Tipă și se întoarse iute. Își strânse pumnii de furie și ridică privirea spre bărbatul rotund care acum se holba la pieptul ei.

- Încetați numădicate, spuse ea tăios.

Individualul ridică o sprânceană.

- Nu-ți schimonosi fetișoara aia drăguță vorbind, spuse el. Vino să stai lângă mine și o să-ți arăt eu ce farmece ai!

- Farness, las-o baltă! Bărbatul din spatele căpcăunului, Arthur Smythe, din câte își amintea ea, își apucă prietenul de cot. Așa nu este un bordel.

Căpcăunul continuă să o privească lung.

- Mi-ai promis că o să mă distrez de minune la clubul asta al tău, Smythe. Dă-te la o parte și lasă-mă să am parte